

Čalounění pro felicii jsme posílali v bednách až na Aljašku

Miroslav a Marie Rekovi počátkem 90. let založili úspěšnou firmu na renovaci autoveteránů. V Oldřichově u Písku zaměstnávají 17 lidí

RADEK GÁLIS

Oldřichov u Písku – Miroslav a Marie Rekovi spojili svůj profesní i soukromý život s veterány. Bývalá mistrová z textilního učiliště a bývalý vedoucí elektroúdržby vedou od počátku 90. let čalounictví a sedlářství, kde renovují staré automobily a motocykly. „Nejlepší reklamou je spokojený zákazník, který o vás poví dalším lidem,“ tvrdí Miroslav Rek (54) z firmy Čalounictví & Sedlářství Rekovi v Oldřichově u Písku.

Máte firmu společně s manželkou. Je těžké podnikat s životním partnerem?

Je to někdy složité. Denně se spolu vídáme doma i v práci. Jsme spolu ale přes třicet let, takže to nějakým způsobem funguje. Manželka je šéfovou přes dílnu, já se zabývám dalšími věcmi. Práci máme rozdělenou a snažíme se do toho si navzájem nemluvit. Objednávám a zajišťuji materiál, sem tam dovážím nebo odvážím zakázku. Dostali jsme se do situace, že zásobujeme některé čalouníky materiálem, který si sami nemohou sehnat. Za ta léta máme kontakty na výrobce a různé množstevní slevy. Firma, která vyrábí koženky, vám ji bez problémů udělá na zakázku, jenže půl kilometru. A jestliže čalouník potřebuje pět metrů, tak při ceně necelých sto tisíc za jednu várku si ji těžko objedná a pak ji bude dvacet let zpracovávat.

Jakou historii má vaše firma a kolik zaměstnáváte lidí?

SPOLEČNĚ VE FIRMĚ. Miroslav a Marie Rekovi (snímek vlevo) vedou od 90. let autočalounictví a sedlářství na Písecku. Na snímku vpravo je zaměstnankyně firmy Martina Vojtová při kompletaci krytu na složenou střechu Aera 662. Foto: Deník/Jaroslav Sýbek

Naše firma působí od počátku 90. let. Zpočátku jsme podnikali v Písku, kde jsme měli rodinný domek. Podmínky tam byly ale stísněné, tak jsme v roce 1997 zakoupili v Oldřichově rodinný domek s poměrně velkým pozemkem a postavili dílnu.

V současné době zaměstnáváme 17 lidí. Jsme asi největší autočalounická zakázková firma nejen v republice, ale možná v Evropě. Alespoň nám nikdo ze zákazníků ještě neřekl, že viděl stejně velkou, natož větší podobnou firmu. Existují firmičky, kde je jeden nebo dva čalouníci, a ti dělají kromě čalounění do aut ještě postele nebo nábytek. Úroveň

je pak trochu jiná, než když děláte jednu práci. U nás to máme rozdělené, že někdo šije střechy, někdo dělá interiéry, další zhotovuje koberce a jiný zase šije sedla na motocykly. Pracovníci se úzce specializují na jeden typ práce a na její kvalitu je to pochopitelně znát.

V dílně teď máte auta, motorky i člun. Zakázek máte asi dost, že?

O zakázky skutečně nouze není. Záleží ale na ročním období. Sezona veteránů bývá od počátku února do prvních podzimních ošklivých dnů. Na podzim pak všichni odloží svoje veterány do garáží a stodol a myslí už na Dušičky a

Vánoce. Po Novém roce, když vyleze první sluníčko, vyjedou první motorkáři a začíná se bláznit. Všichni pak najednou zjišťují, že se zpoždí opravy u klempíře, lakýrníka, přitom v červnu chtějí vyjet s veteránem na soutěž. A pak najednou musí být auto hotovo do dvou či tří týdnů.

Můžete vyrábět nějaké náhradní díly v předstihu během zimy, kdy je méně práce?

Existují nějaké drobnosti, které se nechají vyrábět takzvaně na sklad. Je to ale jenom pár kousků, maximálně tak pět procent objemu výroby. Jinak všechno, co děláme, je zakázková práce. Zákazník

přijde, vybere si čalounění, konkrétní materiály a všechno děláme přesně podle něj.

Máte vysněné nějaké konkrétní auto, které byste si přál ve vaší čalounické dílně opravovat?

Měli jsme tady třeba jeden z nejstarších automobilů Laurin & Klement, který dokonce hrál ve filmu o atentátu na Ferdinanda.

Naším přáním a úkolem ale hlavně je, aby byl spokojený zákazník. Když k nám přijede, ať s malou aerovkou, nebo extrémně drahým rollsem, chceme, aby se mu naše práce líbila.

Dvě třetiny našich zákazníků jsou Češi, třetina ze za-

hraničí, kam se dříve československé vozy vyvážely. Jedná se o bývalou NDR, Nizozemsko a okolní státy.

Existují ale i kuriozity. Jednou jsme dělali čalounění na felicii, které jsme posílali v bedně na Aljašku, protože nějaký fanoušek škodovek z Aljašky ji měl. Dělali jsme i několik potahů na velorexů do Spojených států.

Jak o sobě vaše firma dává vědět a jak se o ní milovníci veteránů dozvědí?

Reklamu v podstatě už neděláme. Dnes funguje něco jako šeptanda nebo slovní doporučení, kdy zákazník dá na nás tip nebo doporučení dalším lidem. Jedině spokojený zákazník dokáže dát pravdivé reference. Psát inzeráty nebo tisknout letáky, že děláme nejlacněji, je nesmysl.

Účastníte se také i veteránských přehlídek?

Samozřejmě, protože máme několik veteránů, včetně dřívového velorexů. Nedávno jsme měli v Písku na náměstí šest našich veteránů, které jsme dokázali zpojizdit. Teď přes léto máme soboty dost obsazené, protože dvakrát za měsíc se nějakého srazu veteránů účastníme.

Máme Tatru 75, která podle podkladů pochází z Hluboké nad Vltavou. V roce 1935 ji zakoupilo ústřední ředitelství Schwarzenberkova panství. Třeba nás na nějakém srazu veteránů potkáte, například teď v sobotu 30. července ve Volyni, kam pojedou naše děti. My jsme pozváni na sraz velorexů do SRN.